

L'ORDRE PUBLIC

Passen els dies i l'angoixa s'apodera de l'home ciutadà, i flota en l'ambient una densa atmosfera que ens impedeix de veure clar en un problema tan trascendental per a la bona marxa de l'Estatut com és l'Ordre Públic.

Crèiem que això del traspàs d'aquest servei seria qüestió de pocs dies, però comprem que ens hem equivocat plenament. Les raons que s'oposen al traspàs les desconeixem en absolut. I tampoc no volem ésser maquiavèlics posant de relleu noms i organismes que no semblen massa ben disposats a què s'efectuï el traspàs d'aquest servei.

No creiem que ningú que estimi Catalunya pugui posar la proa a l'únic servei que caracteritza la personalitat política de Catalunya, àdhuc tenint en compte que, d'aquest servei, en general, depèn la bona marxa de la funció social.

Ultra aquestes raons n'hi ha una de pes. Cap Conseller de Governació no podrà complir la seva missió sense tenir a les mans l'Ordre Públic. Les interferències actuals creen conflictes que recauen sobre de l'home que, sense tenir-ne el comandament, en té la responsabilitat externa. Es una dualitat de poders que perjudica enormement al Conseller del ram i, per escriure, a tot el Govern de Catalunya.

S'ha dit sovint i amb insistència que de l'Estatut aprovat no se'n treuria ni una coma. Comencem a dubtar-ne, no veiem per enlloc l'actuació decidida del Govern en un problema tan important com el de l'Ordre Públic i ací està, precisament, la nostra desillusió.

L'ordre Públic deu tornar immediatament. Deu posar-se al davant d'ell un home nacionalista i que desvetlli suspicàcies, i deuen donar-se els llocs de comandament als homes que han palesat d'una manera ben evident la seva actuació lleial i entusiasta.

Exigim el retorn de l'Ordre Públic no sols pels homes que han de formar-ne part, sinó, sobretot, per l'honor de Catalunya que estarà en entredit mentre i tant aquest servei no sigui traspasat.

Insistirem cada setmana fins que sigui traspasat a Catalunya l'Ordre Públic, perquè així ho exigeix la voluntat popular de Catalunya i la dignitat de tots els catalans.

LA REPUBLICA CATALANA MARCA LA NOSTRA DOCTRINA I LA NOSTRA LLEI, I PER TANT NOSALTRES NO SOM FEDERALS. SON CONFEDERALS, I LA NOSTRA FEDERACIO PROXIMA ES AMB TERRES DE PARLA CATALANA DE L'ESTAT ESPANYOL: VALENCIA I LES BALEARS. LA REMOTA PER QUAN VINGUI L'ESTRUCTURACIO D'EUROPA PER LLEI DE NACIONALITATS, HI AFEGEIX EL ROSSELLO. AQUESTA FEDERACIO POT CONFEDERAR-SE AMB LES ALTRES REPUBLICANES DE L'ESTAT ESPANYOL; HA DE CONFEDERAR-SE AMB TOTES LES D'EUROPA, AMB TOTES LES DE LA TERRA, QUAN ARRIBI L'HORA D'ABATRE DE TOT L'IMPERIALISME DELS ESTATS ACTUALS, CREACIO DEL CAPITALISME I FONT DE GUERRES I DE DISSORTS PER ALS HOMES.

FRANCESC MACIA.

Un acord de la Comarcal d'Esquerra

Ha estat comentat de diferenta manera el nomenament del senyor Lluhi per al càrrec de ministre de Treball de l'Estat Espanyol.

«La Rambla», amb la signatura del senyor Sunyol i Garriga, ha posat unes notes al marge de la designació esmentada, remarcant que el senyor Pi i Sunyer, batlle de Barcelona no volgué acceptar el nomenament de ministre, preferint servir Catalunya des de l'alcaldia. El senyor Rovira i Virgili des de «La Humanitat», assentint a la major part dels arguments de l'anterior, tirava aigua al vi, acceptant la possibilitat de què també pot servir-se Catalunya les d'altres llocs estratègics i, de passada, recordant que el senyor Pi i Sunyer abandonà la presidència del Consell de la Generalitat per ocupar un lloc al Consell de ministres espanyol en temps no tant llunyà com per haver-ho oblidat.

En altre lloc de «La Rambla» de divendres passat, era anunciat que a la Comarcal d'Esquerra possiblement es parlaria d'aquest assumpte. Efectivament, se'n parlà i es traduí amb un vot de censura per a una elevada personalitat que no prosperà per la minsa quantitat de 10 vots.

Nosaltres no havem de remarcar, sinó que en aquesta votació no comptaren els 46 vots del Centre d'Esquerra ESTAT CATALA del carrer de Girona.

L'esperit de la Joventut

L'atmosfera que està vivint el nostre poble després dels fets d'octubre i dels actuals, ens obliga a parlar d'una força positiva com és la joventut.

A Catalunya es presenta, de temps ençà, l'expressió de la joventut. Quina ha d'ésser l'obra i el caràcter que prengui aquesta joventut nacionalista dispersa? Creiem que ja és hora que Catalunya formi i doni un contingut netament revolucionari a la joventut catalana atrofiada i desmoralitzada davant l'exemple de certs homes que diuen pensar d'una manera nacionalista, però que pràcticament resulten ésser els col·laboradors dels nostres opressors.

Es de tot punt lamentable que aquests dirigents, representants que es diuen de l'esperit català, claudiquin en la seva base idealista, com és l'aspecte nacional, i transformin, mitjançant una sèrie de conceptes que no honoren, precisament, un moviment d'avançada que ells mateixos corroboren. en un moviment d'enllocament de la causa nacional.

Creiem que la causa nacional, expressió de la voluntat de tot un poble, ha d'ésser tinguda i mantinguda en el mateix esperit que donà lloc a llur encimbellament.

Gairebé tots els pobles en les seves lluites per a l'aixafament de l'estat privilegiat que els ha tiranitzat i sotmès a l'esclavatge més indigne i incivil, que servia per a manifestar la inconsistència moral del règim colonial que imposaven, han vist la necessitat de posseir una joventut que, preparada conscientment, fos la garantia del demà, a la vegada que mantingués una lluita permanent que fes trontollar, fins a la seva total desaparició, l'estat que els oprimia.

Vosaltres, homes nacionalistes d'avançada, teniu el deure de protegir i fer una joventut forta i digna que porti a Catalunya l'esperança d'avui, que serà, la realització d'un ideal sagrat que tots els catalans cobrem i aspirem veure'l realitzat.

Per tot això, cal anar a l'enquadrament de tota la joventut dispersa i desenganyada i fer d'ella, no l'instrument que molts partits voldrien, sinó la formació apta i disciplinada que dirigeixi les seves energies en profit del manteniment de la dignitat de la pàtria, que alguns han considerat que una cartera de ministre bé valia aquesta dignitat.

CLAUDI ESTEBAN

CATALANISME?

Catalunya no ha estat mai de sort amb els seus homes. Tots els moviments que s'han realitzat a la nostra terra han estat avançats, però la claudicació portada a cap pels dirigents —gairebé sense excepció— ha fet que aquests moviments que intentaven rompre els lligams que tenim amb un poder alié a la nostra Pàtria, esdevinguessin un esquit «catalanisme» petit burgès i provincial. Nosaltres creiem que el deslliurar Catalunya no consisteix solament en posseir la facultat de poder ensenyar —amb més o menys restriccions— l'idioma propi, o de poder ballar sardanes i celebrar Jocs Florals, sinó que anem molt més enllà. Tot això és veritat —i així ho diuen els nostres polítics— que és un inici per tal d'aconseguir la nostra plena llibertat, però no us sembla que tot això ja dura massa i cal anar a una acció enèrgica i decidida?

Fixeu-vos bé que totes aquestes coses pròpies del nostre costum i folklore són explotades abastament pels professionals de la política per tal d'encimbellar-se, però quan ja han aconseguit llur propòsit, de tot això que per a nosaltres és sagrat, ells en fan un mercadeig vil que ens denigra. Un exemple d'això es donà el dia 10 prop passat al «Palacio de Cristal» de Madrid en l'elecció del President de la República espanyola. Els compromissaris i diputats catalans —voleu dir que ho eren?— cantaven el nostre himne deslliurador a casa del nostre propi opressor, i aquest cant que fins ara sempre havia significat la rebellia dels catalans enfront de la tirania dels «colonizadores» per obra i gràcia d'aquests senyors que es diuen representants de Catalunya, esdevé un cant afemellat de concòrdia i sumissió.

Ah! però ho trobeu estrany això? Doncs ells són nacionalistes o almenys se'n diuen. Podríem parlar de moltes proves del seu «nacionalisme» però, voleu dir que no els coneix tothom? Si repasseu els diaris «catalanistes» de la setmana passada veureu —com hem vist nosaltres— que tots es desfan en lloances a un senyor que duen retratat a primera plana. Es potser algún artista, savi eminent, o tal vegada algún filàntrop famós? Oh, no! és senzillament el representant de la petita burgesia espanyola que s'ha transformat en cap de l'Estat detentor de la nostra llibertat nacional i ells, com a bons catalanistes, li fan acte de sumissió.

Però, podem estar contents. (1) A canvi d'això, d'aquesta nova vinclada d'esquena, el govern espanyol sempre tan magnànim ens dona una cartera del seu nou ministeri que en tindrà cura un «catalanista» i serà el sots-secretari un ferm seguidor de les lleis del Parlament Català. No els coneixeu? L'un és aquell que li feia nosa tot ço que es deia nacionalista, però malgrat això quan fundà el seu partit (?) li posà nacionalista; l'altre és aquell que desnonava rabassaires emparant-se en les ordres del general Batet i bebant-se completament de la llei de Contractes de Creu presentada pel primer al nostre Parlament i que tant de joc donà.

Podem dir, doncs, que el catalanisme d'esquerra segueix les petjades del catalanisme de la Lliga. Claudicació; indignitat darrera indignitat.

Davant d'aquest catalanisme d'opereta nosaltres oposem el nostre nacionalisme. Res de mixtificacions. Catalunya és nostra i exigim la seva llibertat integral. Nosaltres som joves i joventut vol dir audàcia. La força de la nostra joventut barrarà el pas a aquests vividors de la política i s'oposarà per sempre més a tota mena de «conllevància». Això no vol dir obrim els braços, per als que xò no vol dir odi. Per als que ens compremen —obriers socialistes i comunistes— els obrim els braços, per als que neguen la nostra raó d'ésser els ensenyem els punys closos.

ANTONI CUBERES

MANIOBRES I OBSTACLES AL CONGRES

El Congrés d'ESTAT CATALA, malgrat tots els obstacles es fa en el seu dia. El dia 21. S'han creat tota mena d'entrebancs i els principals autors eren certs representants de la Comissió organitzadora.

Es trencaven acords de Plens nacionals sense facultats per fer-ho. Això s'organitzava d'una manera truculenta, nomenant representants addictes a una tendència per tal de sorprendre la bona fe de la majoria. Sense grandesa ni lleialtat amb una darrera maniobra es volia suspindre el Congrés, però no atrevint-se a donar el cop de gràcia, intentaven ajornar-lo i en definitiva el que volien era no fer el Congrés. Amb quins fins ho feien això? Quins mòbils els guiaven? En el Congrés s'aclarirà.

De moment tots al Congrés per aclarir conductes de certs homes. ESTAT CATALA tenia un Prieto de via estreta en la persona de Vachier. Tots els seus passos han estat moguts per un afany personalista, sense preocupar-se dels interessos de l'organització. Vachier i els seus amics s'han quedat sols, ni una sola comarcal forana va aprovar llur conducta. La maniobra ha estat desfeta i el Congrés s'inaugurarà avui. Els Besteiro d'ESTAT CATALA, com aquell han estat més nets que Vachier. Vachier com Prieto s'abrogava una representació que ja no tenia, puix que el seu nomenament no havia estat fet pels afiliats.

El Congrés es celebrarà en plena democràcia. Un militant, un vot i una veu i no com volien un vot per Casal.

Cal que tots parlin i diguin el que volen el que sigui ESTAT CATALA.

DEMANEM JUSTICIA!

El dia 28 de febrer es publicà un decret sobre la readmissió dels empleats acomiadats per represàlies polítiques i socials. Uns dies més tard el Butlletí Oficial de la Generalitat publicà una Ordre del Conseller de Treball en la qual fixava les normes per a resoldre les readmissions d'acomiadats i, finalment, la «gasetta de Madrid» del dia 2 del mes que som en publicà una altra, per a completar la del dia 28 de febrer prop-passat, sobre les sancions contra els patrons que es neguen a readmetre els treballadors represaliats. No tenim cap censura a fer sobre el text de les esmentades ordres i decrets, però si que prenguem al Conseller de Treball «Sr. Barrera» que ens escateixi el perquè, tot i havent-hi unes ordres tan ben publicades, no es posen a la pràctica. A la Conselleria de Treball ens comunicaren que les comissions gestores nomenades estaven suspeses. Si és veritat, perquè no se'n anomenen d'altres? Ha de tenir en compte el Sr. Barrera que són a centenars els acomiadats que esperen el «fallo justiciero» de les esmentades Comissions per a tornar a reemprar la nostra vida de treball, segons els text de les esmentades ordres, hi tenim perfecte dret.

No volem fer cap comentari... Esperem que la rectitud i la justícia de la Conselleria de Treball resolgui aquest afer.

DOMENEC CODINA

ESTAT CATALA saluda als obrers que d'una manera tan brillant han portat aquesta vaga, encoratjant-los a seguir en la lluita fins obtenir totes les reivindicacions. Fruit d'aquesta campanya ha estat posar al descobert l'actitud anticatalana de l'organització patronal, que no dubtà en contribuir amb 50,000 ptes. a la célebre «suscripción para las víctimas del deber», arran dels fets d'octubre.